

Sygn. akt I ACz 513/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wojciech Kościółek

Sędziowie: SA Jerzy Bess

SO (del.) Beata Kurdziel (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2016 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. B.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na zarządzenie Przewodniczącego Składu Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 20 listopada 2015r., sygn. akt I C 1474/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 6 kwietnia 2016 roku

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 20 listopada 2015 roku Przewodniczący składu

Sądu Okręgowego w Krakowie zarządził zwrot pozwu M. B. o zapłatę.

W uzasadnieniu wskazano, że do Sądu Okręgowego w Krakowie skierowane zostały pisma M. B. z dnia 9 i 11 lipca 2015 r., które sprecyzowane zostały jako pozwy o odszkodowanie odpowiednio w kwocie 1 000 000 zł i 2 000 000 zł przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Rejonowego (...)w (...). Powód przywołał szereg zarzutów pod adresem sędziego rozpoznającego sprawę o sygn. akt XIV K 879/13/S, dotyczących „pogwałcenia przepisów kpk, kpc i Konstytucji”, bliżej nieoznaczonej decyzji podjętej podczas rozprawy, zignorowania jego pism, wydania postanowienia o zatrzymaniu, a także szykanowania jego osoby i znęcania się nad nim. Powód sformułował także liczne, bliżej niesprecyzowane zarzuty pod adresem innych sędziów, określając ich przymiotnikiem „zły”, jak również wobec Prokuratora Prokuratury Rejonowej (...)w K. i Prezesa Sądu Rejonowego (...)w K.. Zarządzeniem z dnia 11 września 2015 r. doręczonym w dniu 12 października 2015 r. powód został wezwany do uzupełnienia braków formalnych i fiskalnych pozwu poprzez wskazanie swojego numeru PESEL i NIP, sprecyzowanie (oznaczenie) strony pozwanej oraz podanie jej siedziby/adresu, dokładne sprecyzowanie żądania pozwu, tj. podanie zasądzenia jakiej kwoty się domaga, przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie, w szczególności wskazanie, czy domaga się odszkodowania z tytułu szkody majątkowej czy też zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę, wskazanie działań strony pozwanej, z zaistnieniem których wiąże jej odpowiedzialność oraz opisanie szkody/krzywdy, jaka została mu wyrządzona wskutek tych zachowań, jaka to jest szkoda/krzywda i na czym polega, uzasadnienie wysokości

dochodzonej kwoty, powołanie dowodów na poparcie przytoczonych twierdzeń, przedłożenie

odpisu pozwu i dalszych pism, a także uiszczenie opłaty sądowej od pozwu w kwocie

100 000 zł w terminie tygodniowym od doręczenia wezwania pod rygorem zwrotu pozwu.

W pismach z dnia 19 października 2015 r. powód złożył wniosek o zwolnienie od kosztów

sądowych, a nadto powołał się na dwa pozwy o wypłatę odszkodowania w kwotach 3 000 000 zł i 44 000 000 zł.

Ponownie przytoczył zarzuty wobec sędziego prowadzącego sprawę o sygn. akt XIV K 879/13/S, innych sędziów i

prokuratorów, jak również dołączył pisma datowane na dzień 12 i 13 lipca 2015 r. zawierające odpowiednio „extra dodatkowy wniosek o wypłatę odszkodowania” oraz „super extra dodatkowy wniosek o wypłatę odszkodowania”.

Powołując treść art. 130 § 1 i 2 k.p.c. Przewodniczący wskazał, że pozew jako wniosek o udzielenie sądowej ochrony prawnej musi zawierać dokładne określenie żądania, uzasadnione i skonkretyzowane przytoczonymi okolicznościami faktycznymi. Powód, pomimo wniesienia pism z dnia 19 października 2015 r. w terminie tygodniowym od dnia doręczenia wezwania nie uzupełnił w sposób właściwy określonych w tym wezwaniu braków formalnych pozwu. W szczególności powód nie sprecyzował okoliczności faktycznych uzasadniających jego żądanie, ograniczając się do chaotycznego przywołania szeregu nieskonkretyzowanych zarzutów pod adresem sędziów, prokuratorów i Prezesa Sądu Rejonowego (...)w K.. W tym zakresie powód powielił treść wcześniejszych pism, zaś jego wywody należy uznać w znacznej mierze za niezrozumiałe. Na podstawie treści pozwu oraz pisma z dnia 19 października 2015 r. nie jest możliwe jednoznaczne ustalenie podstaw faktycznych żądań powoda, który odwołuje się do licznych postępowań sądowych, decyzji procesowych i formułuje niemożliwe do bliższego sprecyzowania zarzuty pod adresem szerokiego grona sędziów i prokuratorów. W wypowiedziach powoda na pierwszy plan wysuwają się zarzuty pod adresem sędziego prowadzącego sprawę o sygn. akt XIV K 879/13/S, nie mniej jednak powód nie sprecyzował zachowań tego sędziego, z którymi wiąże odpowiedzialność strony pozwanej w sposób, który umożliwiałby nadanie niniejszej sprawie dalszego biegu. Powód nie przywołał również okoliczności dotyczących szkody, którą miałby ponieść, nie określił, czy jest to szkoda majątkowa czy niemajątkowa, a także na czym miałyby ona polegać. Powód w żaden sposób nie uzasadnił także wysokości dochodzonych kwot, przy czym kwoty, które wskazał w piśmie z dnia 19 października 2015 r. różnią się od kwot określonych w pismach z dnia 9 lipca i 11 lipca 2015 r. Bez dokładnie określonego żądania w pozwie nie jest możliwe rozpoznanie istoty sprawy, przy czym przy braku danych o faktach nie sposób zastosować w sprawie prawa materialnego. Ponieważ braki formalne uniemożliwiające nadanie pismom M. B. dalszego biegu nie zostały uzupełnione pomimo stosownego wezwania, uzasadniony był zwrot pozwu na podstawie art. 130 § 2 k.p.c.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł powód M. B., wskazując, iż stanowi fałszerstwo i kolejny kardynalny błąd kolejnego „złego” sędziego I. D., a jego treść jest „kuriozalna” i „niemerytoryczna”. Skarżący podał, że wezwanie do uiszczenia opłaty sądowej od pozwu jest bezzasadne, albowiem wystąpił z pisemnym wnioskiem o zwolnienie od opłat sądowych. W dalszej części zażalenia powielił argumenty przedstawione we wcześniejszych pismach procesowych, w szczególności w piśmie z dnia 19 października 2015 r., stwierdzając, że dalsze precyzowanie nie jest konieczne po wnikliwym przeczytaniu wszystkich przedłożonych do akt sprawy dokumentów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Argumenty podniesione przez skarżącego nie mogą podważyć zaskarżonego zarządzenia. Zgodnie z art. 130 § 1 k.p.c. na stronie spoczywa obowiązek dostosowania podejmowanych przez nią czynności do wymagań prawa. W celu uzupełnienia lub poprawienia pisma procesowego przewodniczący wydaje zarządzenie, w którym określa w sposób dokładny zarówno braki formalne oraz termin ich uzupełnienia, jak i skutki niezachowania tego terminu, a więc zwrot pisma. Ustawa nie określa bliżej zawartego w powołanym przepisie pojęcia warunków formalnych, niespełnienie których uzasadnia ich usunięcie w trybie określonym w art. 130 k.p.c. Należy przyjąć, że przez braki formalne,

możliwe do usunięcia w omawianym trybie, rozumiane są wymagania ogólne pism procesowych określone w art. 126-129 k.p.c. i warunki ustanowione dla poszczególnych rodzajów pism (art. 187 k.p.c. w odniesieniu do pozwu). Wymogiem formalnym pozwu jest m.in. dokładnie określone żądanie, które ma spełnić pozwany oraz przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie. Wskazać należy, że żądanie, jako jeden z dwóch istotnych obligatoryjnych warunków pozwu, stanowi treść powództwa.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, obszernie pisma inicjujące niniejsze postępowanie nie zawierają elementów niezbędnych do nadania sprawie dalszego biegu. Z treści pozwu i pisma powoda stanowiącego odpowiedź na wezwanie do usunięcia braków formalnych pozwu nie da się wywnioskować, jakie jest żądanie powoda. Powód sformułował je w sposób chaotyczny, nieprecyzyjny i wadliwy składniowo. Nie sprecyzował w stopniu wystarczającym podstaw faktycznych swego żądania. Powołując szereg okoliczności stanowiących w ocenie skarżącego przejaw szykanowania jego osoby, nie przedstawił konkretnych zachowań wymienionych funkcjonariuszy publicznych, które mogłyby stanowić podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Pisma procesowe składane przez skarżącego w znacznej mierze stanowią odzwierciedlenie prywatnych opinii powoda na

temat kompetencji opisywanych osób, nie odwołują się natomiast do konkretnych wydarzeń, które mogłyby podlegać ocenie Sądu z punktu widzenia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej. Powód nie przedstawił również okoliczności dotyczących charakteru rzekomej szkody, której restytucji domaga się w niniejszym postępowaniu. Wystarczająco sprecyzowana nie została także treść żądania powoda, który pomimo wezwania nie wskazał, czy dochodzona kwota stanowi odszkodowanie czy zadośćuczynienie za doznaną krzywdę. Nie zostały usunięte rozbieżności co do wysokości żądania, które pozwany w kolejnych pismach określił na odmienne kwoty.

Powyższe braki formalne pozwu trafnie określił Przewodniczący w Sądzie Okręgowym jako podlegające uzupełnieniu w trybie art. 130 k.p.c. i prawidłowo wezwał do ich usunięcia zarządzeniem z dnia 11 września 2015 r. Ponieważ powód nie uczynił zadość wezwaniu w terminie wyznaczonym, prawidłowo zarządzono zwrot pozwu.

Mając powyższe na uwadze, na zasadzie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

art. 398 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.